

Luukkaan evankeliumi, osa 6
Mitä elämäsi kertoo Jeesuksen arvosta?
(Luuk. 1:15)

Johdanto

Tänään jatkamme Luukkaan ensimmäisestä luvusta jakeesta 15 Johannes Kastajan syntymäkertomusta. Opimme asioita Johanneksen tulevasta elämästä, joita meidän tulisi soveltaa omaankin elämäämme.

Viime kerralla Herran enkeli ilmestyi Sakariaalle hänen ollessaan polttamassa hyvänhajuista suitsutusta Jerusalemin temppelissä. Pelko tietenkään valtasi Sakariaan, aivan kuten kävi monille muillekin Raamatun henkilöille heidän kohdatessaan enkeleitä. Tämä on aivan luonnollinen reaktio syntisille ihmisille heidän joutuessaan kasvokkain täydellisen pyhyiden kanssa.

Enkelillä oli kuitenkin iloisia uutisia Sakariaalle. Jumala oli nyt valmis omassa täydellisessä aikataulussaan vastaamaan Sakariaan rukoukseen lapsesta, vaikka Sakarias oli itse jo luopunut toivosta. Meidänkään ei tulisi koskaan joutua epätoivoon, vaikka joku asia olisi ihmisenäkökulmasta mahdoton, koska Jumala kyllä toteuttaa tahtonsa, vaikka se olisi ihmisten mielestä mahdotonta. Sakariaan tapauksessa vielä hienompaa oli se, että enkeli kertoi Johanneksesta tulevan suuri Jumalan edessä. Kunpa mekin pyrkisimme olemaan suuria Herran edessä, ihmisten sijaan. Kunpa tämä olisi etusijalla meidänkin rukouksissamme muiden hyväksi, maallisten asioiden sijaan.

Viime kerralla jäimme jakeeseen 15, mutta emme käyneet sitä läpi kokonaan, joten jatkamme nyt siitä. Luen jakeen 15 uudestaan ja sen jälkeen analysoimme tekijöitä, jotka tulisivat vaikuttamaan Johanneksen suuruuteen Jumalan edessä.

Johanneksen suuruuteen vaikuttavat tekijät Jumalan edessä.

Luuk 1:15, Sillä hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta.

Edellisestä saarnasta muistamme, että tässä jakeessa sana ”suuri” on käännetty kreikankielen sanasta ”megas”, joten sana ”suuri” on hieman vähättelevä. Onhan sillä nimittäin eroa, jos jossakin kaupassa on ”suuri ale” tai sitten ”mega-ale”. Viime kerralla jäimmekin siihen, kuinka Johannes Kastaja tulisi olemaan ”mega- mies” Jumalan silmissä (katso myös Luuk. 7:28), suomenkielisen Raamatun sanoin: ”suuri Herran edessä”. Entä minkä takia hän tulisi olemaan ”suuri Herran edessä”?

Tästä samasta jakeesta 15 käy ilmi kaksi tekijää, jotka osaltaan mahdollistavat sen, että Johannes on oleva suuri Jumalan edessä. Ensimmäinen tekijä on ulkoinen: ”viiniä ja väkijuomaa hän ei juo”, ja seuraava on sisäinen: ”ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta”. Tässä huomaamme, että Johanneksen elämän painopiste tulisi olemaan Jumalan palvelukseen omistautumiselle.

Aloitamme ensimmäisestä tekijästä: ”Viiniä ja väkijuomaa hän ei juo”. Tarkoittaako tämä sitä, että jos ei juo alkoholia, niin on suuri Jumalan edessä? Ei tarkoita. Maailmassa on monta raitista ateistia, eivätkä he ole suuria Jumalan edessä. Mitä tämä sitten tarkoittaa? Se tarkoittaa sitä, että Johannes

tulee olemaan erityisen vihkiytynyt tai omistautunut Jumalan palvelukseen. Hän oli siis tavallaan samankaltainen kuin Vanhan testamentin nasiirilupauksen tehnyt.

Nasiirilupauksen sana "nasiiri" tarkoittaa hepreankielellä eristäytymistä tai omistautumista. Vanhassa testamentissa nasiirilupauksen tehdessään mies tai nainen omistautui Jumalan erityiseen palvelukseen tietyn ajaksi, yleensä joiksikin päiviksi. <http://www.gotquestions.org/Nazirite-vow.html>

Vanha testamentti tosin mainitsee myös Simsonin (Tuom. 13:5) ja Samuelin (1. Sam. 1:11), joiden kohdalla nasiirilupaus oli elinikäinen (katso myös Jer. 1:5). Mikä tekee Samuelin, Simsonin ja Johanneksen tapauksista erikoisia on se, että heidän omaa mielipidettään ei kysely tämän asian suhteen, vaan se päätettiin heidän puolestaan jo ennen heidän syntymäänsä. Tämä oli poikkeuksellista, koska yleensä ihminen itse päätti nasiirilupauksestaan. Tosin Ef. 2:10 mukaan Jumala on ennalta valmistanut kaikkien lastensa hyvät työt.

Motiivit nasiirilupauksen tekemiseen olivat yleensä henkilökohtaisia, muun muassa kiitos vastattuun rukoukseen, sairaudesta parantuminen tai lapsen syntymä. Nasiirilupauksen aikana kyseinen henkilö ei muun muassa juonut viiniä, eikä leikannut hiuksiaan tai partaansa. Toisin sanoen hän ei välittänyt siitä, miltä hän näytti ihmisten edessä. Enkeli ei tosin sano Johanneksen kohdalla mitään hiusten leikkaamisesta, joten Johanneksen tapauksessa kyseessä ei välttämättä ollut puhtaasta nasiirilupauksesta. Tosin karheassa kamelinkarvaviitassaan Johannes ei selvästikään välittänyt siitä, mitä ihmiset hänen ulkoisesta olemuksestaan ajattelivat.

Raittiuslupauksen lisäksi Johannes eli muutoinkin kaikin tavoin pidättyväistä elämää. Hän vaelsi ympäriinsä saarnaten (Luuk. 3:3) ja täten hänen asumismukavuutensa ei voinut ollut kovin hyvä. Vaatetuksena hänellä oli kamelinkarvapuku ja ruokana heinäsiirkat villimehiläisten hunajan kera (Matt. 3:4). Näihin kolmeen asiaanhan oma mukavuutemme perustuu nykyäänkin: miten asumme, pukeudumme ja syömmme. Nämä asiat kuitenkin olivat Johannekselle toissijaisia seikkoja, koska hän ymmärsi elämän todellisen tärkeysjärjestyksen. Hän omisti itsensä Jumalalle, eikä tämän maailman mukavuuksille. Hän kielsi itsensä, aivan kuten Jeesus kehottaa muitakin tekemään. Luuk. 9:23, *Ja hän sanoi kaikille: "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua"*.

Meidän olisi hyvä seurata Johanneksen esimerkkiä ja ottaa Jeesuksen kehoitus tosissamme. Kuinka suuria uhrauksia olemme itse tehneet elämässämme Jumalan valtakunnan eteen? Missä ovat meidän ristimme?

Miten Jeesuksen mittaamaton arvokkuus näkyy omassa elämässämme?

Jos Kristus on suurin aarteemme ja hän on luvannut täyttää kaikki tarpeemme Matteuksen 6. luvun (Matt. 6:31-32) mukaan varjellen meitä nälältä ja alastomuudelta, miksi sitten usein elämme ja etsimme aivan samoja asioita kuin muu maailma? Voivatko muut todella nähdä Kristuksen olevan suurin aarteemme heidän katsoessaan sivusta, miten käytämme omaisuuttamme ja mitkä ovat asioiden tärkeysjärjestys elämässämme? Voimme tietenkin sanoa, että "ei sillä ole väliä mitä muut ajattelevat, vaan mitä Jumala ajattelee." Tietyissä mielessä tämä on totta, mutta jos meidän elämästämme ei yleisesti tule ilmi, että Jeesus on suurin aarteemme, niin tuskin hän silloin on. Toiseksi, Raamattu sanoo meidän olevan Jumalan lähettäjä. Edustamme Jumalaa hieman samaan

tapaan, miten suurlähettiläät edustavat kotimaitaan. Onko sillä siis väliä, mitä Saksassa ajatellaan Suomen suurlähettilästä? Totta kai sillä on väliä. Näin ollen kysymys kuuluu: Jos joku ulkopuolinen, joka ei tunne sinua kovin hyvin, analysoisi miten käytät rahaa, millaisia vaatteita ostat, millainen asunto ja auto sinulla on, miten kohtelet perheenjäseniäsi, millaisia asioita katsot tai luet tai miten ylipäättänsäkin käytät vapaa-aikaasi, niin huomaisiko hän suurta eroa sinun ja maailman välillä, sinun ja kadotukseen matkalla olevien välillä? Huomaisiko hän Jeesuksen olevan suurin aarteesi? Tulisiko hänelle hyvä kuva Jeesuksesta sen mukaan, miten edustat häntä?

Itse minun täytyy häpeäkseni tunnustaa, että reputan monien mainitsemieni asioiden kodalla. En voi sanoa, että olen Johannes Kastaja tai kannan ristiäni joka päivä. Usein elämämme näyttää pikemminkin siltä, että Jeesus on jokin sivuharrastus, eikä mittaamaton aarre. Sitten ihmettelemme, kun ihmiset ympärillämme eivät kiinnostu Jeesuksesta. Tietenkään he eivät kiinnostu, kun olemme niin surkeita Jumalan valtakunnan lähettiläitä.

Olen viime vuosien varrella kuullut monen uskoontulokertomuksen. Arvaatko, mikä on yleisin, aivan ylivoimaisesti yleisin syy siihen, että jollakulla on herännyt kiinnostus Jeesukseen ja hän on alkanut käydä seuroissa ja lopulta tullut uskoon? Ylivoimaisesti yleisin syy on se, että hän oli nähnyt jonkun kristityn elävän erilaista ja täyttävämpää elämää. Hän oli nähnyt jonkun kristityn elämän heijastavan tavanomaisesta poikkeavia arvoja ja kiinnostuksen kohteita, ehkä päällisin päin jopa tylsänlaisia sellaisia. Kuitenkin tämä kristitty näytti elävän jollakin tapaa täyttävämpää ja jopa parempaa elämää kuin henkilö itse. Kyllä vähemmästäkin kiinnostus herää. Miten on meidän laitamme? Kuinka kirukkaasti Jeesuksen korvaamattomuus heijastuu omasta elämästämme? Onko hän vain sivuharrastus vai kallein aarteemme? Mitä elämämme todistaa tämän asian suhteen?

Usein elämämme ei ole hyvä todistus. Sen sijaan, että eläisimme uhrautuvaista elämää, kuten Jeesus meitä kääntää, kysymme itseltämme: Miten voisin elää mukavammin, riskittömämmin, välttää ongelmia ja jos mahdollista, niin mieluiten myös syntiä, ainakin niitä suurimpia. Tällainen elämäntyyli ei kuitenkaan herätä kenessäkään kiinnostusta kristinuskuun, koska elämme lähestulkoon samoin kuin ei-kristitytkin. Jeesusta lainatakseni: ”Mitä kiitosta teille siitä tulee, tekevähän syntiset samoin” (Luuk 6:32-34). Riskien, ongelmien ja kiellettyjen asioiden välttäminen ei tee vaikutusta kehenkään, sillä kaikki tämä on normaalia toimintaa uskottomienkin joukossa. Jeesus kutsuukin meitä radikaalimpaan elämään. Mitä voin uhrata auttaakseni enemmän? Mitä riskejä voisin ottaa lisätäkseen Jumalan valtakunnan etenemistä? Kuulit oikein, sanoin sanan ”riski”. Luukkaan 21. luvun köyhä leski antoi Jumalalle viimeiset rahansa. Sanoiko Jeesus: ”Olipa tyhmästi tehty” tai ”Olipa järjetön riski”? Ei, vaan lesken teko oli Jeesuksen silmissä korkeammalla kuin rikkaiden, jotka antoivat enemmän, mutta kuitenkin uhrasivat vähemmän (Luuk. 21:1-4).

Sen sijaan, että kysymme: Kuinka vähän voin uhrata Jumalalle tekemättä syntiä, meidän tulisi kysyä: Kuinka voin uhrata Jumalalle enemmän? Ja tämän saman asenteen tulisi päteä muuhunkin elämäämme. Miksi kysymme: ”Olisiko tämän musiikin kuunteleminen syntiä?” Miksi emme kysy: ”Tuoko tämän musiikin kuunteleminen kunniaa Jumalalle?” Miksi kysymme: ”Mitä väärää olisi tämän lehden, vaatteiden, auton, ruuan, laukun, pelin, yms. ostossa?” Tämentyyliset kysymykset tuskin muuttavat elämänasennettamme uhrautuvaisemmaksi Jumalan valtakunnan asioille. Miksi emme sen sijaan kysy, tuovatko nämä asiat kunniaa Jumalalle? Miksi emme kysy, ”miten tämä asia voi tuoda esiin sen, että Jeesus on mittaamaton aarre elämässäni?” 1. Kor. 10:31, *Söittepä siis tai joitte tai teittepä mitä hyvänsä, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi.*

Tämä sama ajattelumalli pätee myös ajankäyttöömme. Miten käytämme aikaamme? Joku voi ajatella, että jos hän viettää paljon aikaa perheensä kanssa, niin kaikki on hyvin. Muutama hetki kuolemamme jälkeen kohdatessamme Jumalan, tuskin haluamme kuitenkaan sanoa ”Rakastin perhettäni niin paljon, että vietin useimmat illat katselemalla hyveellisiä TV ohjelmia heidän kanssaan sekä tykkäämällä heidän Facebook-päivityksistään. Jumalan vastaus tuohon saattaisi olla kutakuinkin: ”Noinko ajattelit osoittavasi, miten mittamaton aarre olen sinulle. Ja luuletko, että TV:n katselu ja kristillisten Facebook-päivitysten tykkäys olivat parhaat keinot kasvattamaan itseäsi ja perhettäsi kypsemmiksi kristityiksi, enempi Jeesuksen kaltaisiksi? Tuoko oli sinun ideasi uhrautuvaisesta elämästä minun valtakuntani hyväksi?”

Luin hiljattain amerikkalaisen saarnaajan John Piperin kirjan ”Don't Waste Your Life”. Luvussa 7 hän vertaa sitä, miten meidän kristittyjen uhraukset Jumalan valtakunnan eteen kalpenevat niiden uhrausten rinnalla, joita siviilit tekivät toisen maailmansodan aikana. Hän puhui amerikkalaisista siviileistä, mutta myös Suomessa elettiin samoihin aikoihin, erityisesti talvisodan aikana, todella uhrautuvaista elämää. Kaikki resurssit yritettiin yhteisvoimin valjastaa sotaa varten niin pitkälle kuin mahdollista. Kaikesta oli pulaa, mutta siitä ei juuri valitettu. Ymmärrettiin, että joidenkin mukavuuksien uhraus oli parempaa ja suurempaa tarkoitusta varten, puhumattakaan niistä miehistä ja naisista, jotka uhrautuvin mielin vaaransivat jopa henkensä rintamamennestysten hyväksi. Naisiakin oli vapaaehtoisina lotissa täysitoimisesti noin 50,000 ja oman työnsä ohella lotissa työskenteli noin 100,000 vapaaehtoista naista. https://fi.wikipedia.org/wiki/Lotta_Sv%C3%A4rd#Lotat_talvi- ja_jatkosodassa

Miesten kohdalla puolustusvoimissa oli tietenkin asevelvollisuuspakko, mutta jos mitään pakkoa ei olisi ollutkaan, niin moni olisi kyllä mennyt sinne vapaaehtoisestikin. Muistakin maista olisi Suomeen tullut huomattavia määriä vapaaehtoisia, jos heitä ei olisi poliittisista syistä estetty. Unkarissa ilmoittautuneita oli yli 25 000, Isossa-Britanniassa 8 500 (vaikka värväysorganisaatio alkoi tosiasiallisesti toimia vasta maaliskuun alussa 1940) ja Italiassa noin 5 000 (joille ei sittemmin myönnetty passeja, joten italialaisia palveli Suomessa vain seitsemän miestä), puhumattakaan muista pohjoismaalaisista, erityisesti ruotsalaisista vapaaehtoisista.

https://fi.wikipedia.org/wiki/Suomen_armeijan_ulkomaalaiset_vapaaehtoiset_talvisodassa

Suomen puolustaminen koettiin kotimaassa ja jopa ulkomailla sellaisena asiana, jonka puolesta kannatti tehdä isoja uhrauksia ja jopa vaarantaa oma henki. Kysymys kuitenkin kuuluu, kumpi on tärkeämpi ja vakavampi asia: Suomen maallinen sota vai Jumalan valtakunnan hengellinen sota? En halua yhtään vähätellä talvisotaa ja siinä auttaminen oli varmasti myös Jumalan tahto, mutta Suomen sodassa panoksena oli Suomen itsenäisyys, arvomme, oma ja lähimmäistemme henget. Jumalan valtakunnan hengellisessä sodassa panoksena on Jumalan kunnia, yhteiskuntamme arvot sekä lähimmäistemme iankaikkinen kohtalo, joko yhdessä Jumalan kanssa tai ikuisessa kärsimyksessä kadotuksessa. Jos olisimme valmiita tekemään suuriakin henkilökohtaisia uhrauksia Suomen puolustuksen ja jopa muiden ystävällisten valtioiden hyväksi, miksi emme Jumalan valtakunnan hyväksi?

Mene ja tee ja/tai tue niitä, jotka menevät ja tekevät

Jok'ikinen päivä maailmassa kuolee yli 150,000 henkilöä (<http://www.ecology.com/birth-death-rates>) ja suurin osa heistä on matkalla kadotukseen: Matt. 7:14, *mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie*

elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät. Samalla Jumalan sana kuitenkin kehottaa meitä seuraavasti: "Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa." (Matt. 9:37-38)

Milloin viimeksi rukoilimme Jumalan lähettävän työmiehiä lähetystyön pelloille? Siitä tässä on kysymys!¹ Milloin viimeksi olimme itse Jumalan työmiehinä tässä asiassa? Eikä lähetystyötä varten tarvitse välttämättä lähteä Afrikkaan. Sitä voi tehdä kotimaassaan ja jopa kotikunnassaan. Itse asiassa oman maan edustaja, joka puhuu samaa kieltä ja jolla on sama kulttuuritausta, on luultavasti tehokkaampi lähetystyöntekijä kuin joku ulkomaalainen. Jos olisin uskonon, niin itse varmasti keskustelisin hengellisistä asioista mieluummin suomalaisen lähetystyöntekijän kanssa sujuvalla suomenkielellä kuin esimerkiksi kiinalaisen lähetystyöntekijän kanssa, joka on tullut Suomeen julistamaan uskonasioita. Näin se on yleensä muidenkin kohdalla. Tietysti jos kotimaassani ei ole ketään julistamassa ja opettamassa, niin silloin tänne kannattaa lähettää ulkomaalaisia lähetystyöntekijöitä opettamaan ja kouluttamaan muita.

Kaikkia ei myöskään ole kutsuttu tekemään täysaikaista lähetystyötä. Talvisodankin aikaan tarvittiin rintamamiesten lisäksi myös kokkeja, tehdastyöläisiä, autonkorjaajia, yms. huolehtimaan rintamalla olevien varusteista ja muista tarpeista. Jumalan valtakunnankin suhteen meillä on tosiaan kaksi vaihtoehtoa: voimme mennä itse tai tukea niitä, jotka menevät. Jos et kuulu kumpaankaan ryhmään, niin silloin sinulla on ongelma. Ongelmasi on se, miten käytät niitä resursseja, jotka Jumala on antanut sinun hoidettavaksesi.

Muistakaamme, että kaikki meillä oleva kuuluu Jumalalle (Ps. 24:1, Ps. 50:12, 1 Kor. 6:19-20). Olemme vain hänen varallisuutensa väliaikaisia hoitajia. Muista, että et omista mitään. Kaikki, mikä sinulla on, kuuluu Jumalalle ja hän on laittanut sinut vastuuseen niistä resursseista, jotka hän on uskonut sinun hoidettavaksi. Jonain päivänä meidän on raportoitava hänelle, miten hoidimme asiat. Tämä ilmenee esimerkiksi vertauksesta leivisköistä (Matt. 25:14-30). Toivottavasti sinulla on hyvä omatunto sen suhteen, kuinka edistät Jumalan valtakunnan tuloa käyttämällä aikaasi ja varoja, jotka Jumala on antanut vastuullesi.

Monilla on kuitenkin hyvä omatunto, jos he antavat kymmenyksiä. Kymmenysten antaminen, on kuitenkin nykyään ymmärretty täysin väärin. <http://www.gotquestions.org/Suomi/kristitty-kymmenykset.html>

Ilmenikö esim. vertauksessa leivisköistä, että omaisuudenhaltian olisi pitänyt maksaa Herralleen vain kymmenyksiä? Ei, hänen Herransa omisti kaiken. Olemme kuten yhtiön toimitusjohtaja. Toimitusjohtajalla on kyllä valta käyttää yhtiönsä varoja, mutta hänen kuuluu käyttää yhtiön varoja enimmäkseen asioihin, jotka ovat yhtiön hyväksi eikä omiin asioihinsa. Toimitusjohtaja saa kyllä palkan, jotta hän pystyy täyttämään omat tarpeensa ja täten jatkamaan työtään tehokkaasti. Mutta jos

¹ **9:37–38** Shifting the metaphor from flock to field, Jesus now envisions a vast crop of ripe grain in need of harvesters. The unreached people of his world need more preachers and ministers of the gospel. Jesus can personally encounter only a small number, so he will commission his followers to begin to reach the rest. Even then many more will be needed (cf. his sending of the seventy-two in Luke 10:1–12). Verses 37–38 have rightfully led Christians in all ages to pray for, call, and send men and women into all kinds of ministries. The need remains as urgent as ever, with billions who have not heard the gospel or seen it implemented holistically. “Send out” (from *ekballō*—recall under 9:25) could also be translated *thrust out*, and it could even refer to workers already in the field who “need to have a fire lit under them to thrust them out of their comforts into the world of need.” Blomberg, C. (1992). *Matthew* (Vol. 22, p. 167). Nashville: Broadman & Holman Publishers.

hän käyttää suhteettoman suuren osan yhtiön varoista omaan luksuselämäänsä, siitä ei yleensä hyvää seuraa asian tullessa päivänvaloon.

Idean ydin on se, että meidän tulee käyttää aikaamme, omaisuuttamme (1. Kor. 8:2-3; Luuk. 21:1-4) ja elämäämme uhrautuvasti Jumalan valtakunnan hyväksi. Jumalan valtakunnan asioissa ovat suuremmat asiat kyseessä kuin mitä olivat Suomen talvisodassa.

Eläkäämme sen tärkeysasteen mukaan. Käyttäkäämme varojamme sen tärkeysasteen mukaan. Eläkäämme enemmän Johannes Kastajan tavoin. Eläkäämme vieläkin uhrautuvaisemmin, kuin mitä eläisimme talvisodan aikaan. En usko, että talvisodan aikoihin ihmiset olisivat esim. katsoneet televisiota tai haaskanneet aikaa netissä tuntikaupalla.

Luen mieleenpainuvan pätkän John Piperin ”Älä tuhlaa elämääsi” (Don't waste your life) kirjasta, jossa hän kertoi tositapahtuman toisen maailmansodan aikaisesta taistelusta Iwo Jiman saarella amerikkalaisten ja japanilaisten sotilaiden välillä:

Sateisen aamun muuttuessa iltapäiväksi ja taistelun jumiutuessa, merijalkaväen uhriluku jatkoi nousuaan. Usein juuri lääkintämiehet itse joutuivat uhreiksi yrittäessään pelastaa henkiä. William Hoopes Chattanoogaasta oli kyyristynyt suojan taakse vieressään lääkintämies nimeltään Kelly. Kelly laittoi kiikarit silmilleen ja kurkisti vain hetkeksi suojan taakse nähdäkseen tarkka-ampujan, joka piinasi aluetta. Samalla hetkellä tarkka-ampuja ampui Kellyn hänen aataminomenansa läpi.

Hoopes, joka itse oli apteekkari koulutukseltaan, kamppaili kuumeisesti pelastaakseen ystävänsä. Hoopes kertoo: "Otin pihdit ja kurkotin hänen kaulaansa tarttuakseni valtimeen ja puristaakseni sen kiinni. Hänen verensä jatkoi suihkuamistaan, hän ei pystynyt puhumaan, mutta hänen silmänsä olivat kohdistettuina minuun. Hän tiesi, että yritin pelastaa hänen henkeään.

Yritin kaikkeni, mutta en onnistunut. Veri oli niin liukasta. En saanut valtimesta kiinni. Yritin niin kovasti, samalla kun hän vain katsoi minua. Viimeinen asia, jonka hän teki verentulon hidastuessa, oli taputus käsivarteeni ikään kuin sanoakseen "Ei se mitään." Sitten hän kuoli.

John Piper jatkaa: Tässä sydäntä raapaisevassa hetkessä haluan olla sekä Hoopes että Kelly. Haluan pystyä sanomaan kärsiville ja kadotukseen matkalla olleille ihmisille, ”Yritin kaikkeni, yritin niin kovasti!” Samalla haluan pystyä sanomaan kuollessani ympärilläni oleville ”Ei se mitään”. Paavalin sanoin (Fil. 1:21): Elämä on Kristus, ja kuolema on voitto.

Miten on meidän laitamme? Yritämmekö kaikkemme Jumalan valtakunnan eteen?

Tinkimätön vakaumus Jumalan valtakunnalle

Palatkaamme takaisin Johannes Kastajaan, joka oli hyvä esimerkki uhrautuvaisesta elämästä. Luen muistimme virkistykseksi jakeen 15 uudelleen: Luuk 1:15, *Sillä hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta.*

Miksi tässä kohtaa Raamattu mainitsee Johanneksen yksinkertaisesta elämästä juuri tuon raittiuslupauksen, eikä esim. hänen heinäsiirkkaruokavaliotaan? Teksti ei kerro sitä suoraan. Ehkä juuri tämä viinistä ja väkijuomasta kieltäytyminen oli tärkeämpi asia kuin asuminen ja syöminen. Ehkä tämän raittiuslupauksen myötä Jumala halusi suojata Johanneksen alkoholin vaikutuksilta hänen ajatuksiinsa ja käyttäytymiseensä ja minimoida juovuksiin tulemisen riskin.

Raamatun mukaan juovuksiin tuleminen on synti (Ef. 5:18; Sananl. 23:29-35). Alkoholin juonti sinällään ei tosin ole synti (Saarn. 9:7; Ps. 104:14-15; Aam. 9:14; Jes. 55:1), mutta juovuksiin tulo on. <http://www.gotquestions.org/Suomi/alkoholi-kristitty.html>

Vaikka alkoholin juonti ei siis sinällään ole syntiä, niin tosin sitä juodessa on aina riski juoda muutama siemaus liikaa. Varmaan juuri tämän takia Raamattu kieltää viinin kokonaan hallitsijoilta (Sananl. 31:4), sekä papeilta heidän hoitaessaan tiettyjä tehtäviään (3. Moos. 10:9). Papit, kuten kuninkaat ja muutkin hallitsijat, ovat vastuussa niin paljosta, että pienelläkin erehdyksellä voi olla valtavat seuraukset. Heidän on siis parempi olla lainkaan juomatta ja täten välttää riskiä alkoholin negatiivisista vaikutuksista käyttäytymiseensä ja päätöstensä tekoon. Johannes Kastajallakin tulisi olemaan paljon vastuuta, joten tämäkin syy Johanneksen raittiuteen sopi tilanteeseen. Jeesushan sanoi, ettei vaimoista syntyneiden joukossa ollut ketään Johannesta suurempaa (Luuk. 7:26-28) ja täten hän siis oli kaikkien aikojen suurin profeetta, enemmän kuin profeetta.

Jakeen 15 mukaan Johannes ei siis tule juomaan viiniä eikä väkijuomaa, mutta samaan hengenvetoon hänen kerrotaan olevan täytetty jollakin muulla: *viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta*. Johanneksessa käykin kirjaimellisesti toteen se, mitä Raamattu määrää kaikille uskovaisille, Ef. 5:18, *Älkääkä juopuko viinistä, sillä siitä tulee irstas meno, vaan täytytkää Hengellä*.

Mitä tarkoittaa Pyhällä Hengellä täytyminen? Yksinkertaisesti sitä, että Pyhä Henki ohjaa ihmisen elämää kaikin puolin voimakkaasti. Johannes ei siis ollut vain ulkoisesti ”Jumalan mies”, vaan nämä ulkoiset seikat kumpusivat sisäisestä Pyhän Hengen vaikutuksesta. Pyhä Henki vaikutti hänen sisällään korkeimmalla syntiselle ihmiselle mahdollisella tasolla ja täten hän oli myös ulkoisesti omistautunut Jumalalle korkeimmalla mahdollisella tasolla.

Johanneksen varhainen Pyhällä Hengellä täytyminen ja myöhemmät elämäntavat paljastavat erityisen Jumalan miehen. Hän on kuvaannollisesti ”silta” Vanhan ja Uuden testamentin, lupauksen ja täyttymyksen välillä. Hän oli enemmän kuin profeetta (7:26). Pyhän Hengen syvä ja intiimi vaikutus Johanneksessa oli tavallaan esimakua siitä, miten Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen jälkeen Jumala lähettäisi Pyhän Henkensä *kaikille* uskoville pysyvästi. Tämä on vastakohtana sille, miten Vanhassa testamentissa Pyhä Henki vaikutti vain harvojen ja valittujen elämässä, kuten joidenkin kuninkaiden ja profeettojen kohdalla, ja silloinkin Pyhällä Hengellä täytyminen saattoi olla väliaikaista, kuten esim. oli kuningas Saulin kohdalla (1. Sam. 16:14).

Me Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen elävät kristityt emme tosin saa Pyhää Henkeä äitimme kohdussa. Raamattu kertoo meidän saavan Pyhän Hengen pelastuksemme yhteydessä ottaessamme Jeesuksen vastaan Pelastajanamme ja Herranamme. Ef. 1:13, *Häneen uskoessanne te myös olette saaneet luvatun Pyhän Hengen sinetiksenne*. <http://www.gotquestions.org/Suomi/Pyhan-Hengen-saaminen.html>

Saman Efesolaiskirjeen neljäs luku jakeet 30-31 tosin kertovat Pyhän Hengen vaikutuksen tason meissä riippuvan siitä, miten tottelevaisia olemme Jumalalle. Meitä kehoitetaan olemaan saattamatta Pyhää Henkeä murheelliseksi synneillämme.

Entä tarkoittaako se, että Johannes sai Pyhän Hengen jo äitinsä kohdussa sitä, että hän oli pelastunut jo sikiönä? Ei, sillä Efesolaiskirjeen mainitsema lupaus Pyhän Hengen saapumisesta uskoessamme tapahtuu vasta Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen. Tässä kohtaa Raamatussa, jossa nyt olemme, Jeesus ei ole vielä edes syntynyt. Toiseksi, Vanhassa testamentissa on tapauksia, joissa ihmiset saattoivat saada Pyhän Hengen väliaikaisesti, kuten ilkeä kuningas Saul (1. Sam. 16:14), joka ei tosiaankaan vaikuttanut olevan pelastunut. Johanneksen kohdalla tosin Pyhä Henki vaikutti olleen hänessä koko hänen elämänsä ajan. Tämä ei silti tarkoita sitä, että Johannes oli pelastunut äitinsä kohdussa.

Pelastuakseen ihmisen on ymmärrettävä tarvitsevansa Jumalan armoa nykyisten ja tulevien syntiensä anteeksiantoon (Ap. t. 3:19). Itse ainakaan ymmärrä, miten äitinsä kohdussa oleva sikiö voisi tuollaisia asioita ymmärtää. Jumalalle tosin kaikki on mahdollista, joten en mene tässä asiassa vannomaan suuntaan enkä toiseen. Tämä on lopulta kuitenkin sellainen asia, jota meidän ei tarvitse sen enempää mietiskellä. Teksti ei kerro meille tästä sen enempää yksityiskohtia, joten säästämme tämän kysymyksen taivaaseen.

Room. 11:33 kertoo meille, miten syvä Jumalan viisaus on ja tutkimattomat ja käsittämättömät hänen tiensä. Tämä Johanneksen Pyhän Hengen saaminen äitinsä kohdussa on yksi tällainen tutkimaton ja käsittämätön asia, ainakin minulle. Itse asiassa olen iloinen siitä, että Raamatussa on asioita, kuten tämä ja esim. Jumalan kolminaisuus, joita en täysin ymmärrä ja jotka pistävät ymmärrykseni aivan ääri rajoille. Sehän on odotettavissa, jos Raamattu on tosiaan yliluonnollisen ja äärettömän Jumalan Sana. Kun vertaan Raamattua esim. Koraaniin, jota olen hiljattain lukenut pystyäkseni puhumaan paremmin muslimien kanssa, niin ero on kuin yöllä ja päivällä. Koraanin tekstissä ei ole mitään syvyyttä Raamattuun verrattuna. Jos joku sanoo, että Koraani on verrattavissa Raamattuun, niin silloin hän ei luultavasti ole lukenut joko Koraania tai sitten Raamattua. Kukaan, joka on lukenut kummatkin, ei voi rehellisesti verrata niitä keskenään.

Pyhän Hengen läsnäolo Johanneksessa jo hänen ollessaan sikiö korostaa sitä, miten Jumala suvereenisesti ja kaikkivoipaisesti valitsi Johanneksen palvelukseensa. Jumala päätti jo ennen Johanneksen syntymää, että hän tulee olemaan suuri Jumalan edessä. Johannes tulisi olemaan erityisesti vihitty Jumalan työhön raittiuslupauksen myötä ja Jumala antoi hänelle jo äitinsä kohdussa tarvittavan voiman, eli Pyhän Hengen, tulevia tehtäviensä varten. Tämä onkin mielenkiintoinen raamatunkohta niin abortin sekä Jumalan reiluuden suhteen. Onko eriarvoista antaa jollekin Pyhä Henki jo kohdussa, kun taas joku muu syntyy paikkaan, missä Jeesuksesta ei ole edes kuultu? Näistä asioista jatkamme seuraavalla kerralla.

Kertaus

Aloitimme tänään sillä, miten enkeli kertoi Johanneksen olevan suuren, mega-suuren, Jumalan edessä. Kunpa mekin pyrkisimme olemaan suuria Herran edessä, ihmisten sijaan. Kunpa tämä olisi meidänkin prioriteettimme rukoillessamme muiden edestä, maallisten prioriteettien sijaan.

Jae 15 mainitsi myös kaksi erityistä asiaa, jotka jollain tapaa edesauttoivat Johanneksen suuruutta Jumalan edessä. Ensimmäinen niistä oli alkoholiuomista pidättäytyminen. Tämän raittiuslupauksen lisäksi Johannes eli muutoinkin kaikin tavoin pidättyväistä ja uhrautuvaista elämää. Hän vaelsi saarnaten (Luuk. 3:3) ja täten hänen asumismukavuutensa tai syömisensä eivät olleet kovin kadehdittavia asioita (Matt. 3:4).

Meidän mukavuutemme perustuu pitkälle siihen, miten asumme, pukeudumme ja syömmme. Nämä asiat kuitenkin olivat Johanneksen elämässä toissijaisia seikkoja, koska hän ymmärsi elämän todellisen tärkeysjärjestyksen. Hän omisti itsensä Jumalalle, eikä tämän maailman mukavuuksille. Ihmiset olisivat huomanneet Johanneksen elämää tarkkailemalla, että Jeesus oli hänen mittaamaton aarteensa ja muut elämänasiat olivat sivuseikkoja. Johannes eli uhrautuvaaisesti, kuten mekin saattaisimme elää, jos Suomi olisi sotatilassa. Johannes eli elämänsä Jumalan hengellisessä sotatilassa. Johannes eli siten, että pystyisi elämänsä lopussa ikään kuin sanomaan kadotukseen matkalla oleville ihmisille, ”Tein kaikkeni, yritin niin kovasti!” Samalla hän pystyisi myös sanomaan kuollessaan ympärillään oleville ”Ei se mitään. Elämä on Kristus, ja kuolema on voitto.”

Lopuksi luimme, miten Johannes tulisi olemaan täytetty Pyhällä Hengellä äitinsä kohdusta lähtien ja vihitty Jumalan työhön raittiuslupauksen kera. Tämä raittiuslupaus, kuten Johanneksen muutkin elintavat, voivat kuulostaa jonkun mielestä hieman äärimmäisiltä, mutta sodassahan täytyy olla äärimmäinen. Sodan keskellä mekin olemme, hengellisen sodan. Tosin tämä ei käy ilmi tarkastellessamme, miten elämme elämäämme suurimman osan aikaa. Tämä onkin meille häpeäksi, etenkin kun vastapuoli ottaa tämän sodan täysin tosissaan, 1. Piet. 5:8, *Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastustajanne, perkele, käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä.*

Raamatusta on vaikea löytää ketään ”tavallista” ihmistä, jota Jumala olisi käyttänyt tehokkaana työkaluna tuottaakseen paljon hengellisiä hedelmiä. Oliko se tavallista, kun Mooses lähti Egyptin hovin luksuksesta erämaahan vuosikymmeniksi? Entä kun Nooa rakensi arkkia sisämaassa? Entä olivatko apostoli Paavalin koettelemukset, jotka kulminoituivat hänen päänsä katkaisuun tavallisia tapahtumia?

Omaa elämäämme analysoimalla voimme mitata kuinka ”tavallisia” tai ”äärimmäisiä” olemme Jumalan valtakunnan suhteen. Elämästämme paljastuu se arvo, jonka annamme Jeesukselle. Mitkä ovat toiveemme, tavoitteemme ja rukousaiheemme itsellemme ja muille? Haluammeko elää mahdollisimman helppoa ja mukavaa elämää, vai olla ahkeria ja uhrautuvaaisia palvelijoita Jumalan valtakunnan eteen? Itselläni ainakin on kaiken tämän suhteen huomattavasti parannettavaa. Jeesuksen sanoin: *”Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua.”* Veljet ja siskot, missä ovat meidän ristimme? Ympärillämme on monia lääkintämies Kellyjä, jotka ovat lipsumaisillaan lopulliseen kadotukseen. Voimmeko sanoa Hoopesin tavoin: *”yritin kaikkeni, yritin niin kovasti”*.

Rukoilkaamme

Kaikkivoipa Jumala, ole armollinen meitä kohtaan ja muuta maailmankatsomustamme tämänpäiväisen opetuksesi kautta. Auta meitä ymmärtämään ja sisäistämään se, että sinun valtakuntasi asioiden tulisi olla ensimmäisellä sijalla elämässämme. Herätä meidät tästä unesta, jossa rakastamme ja arvostamme samoja asioita kuin maailma, jossa kutsumme ylellisyyksiä ”tarpeiksi”, jossa käytämme resurssejamme samoin tavoin kuin uskottomat. Herätä meidät tästä unesta, jossa olemme alkaneet kutsuaan tätä

maailmaa kodiksemme. Auta meitä muistamaan, että olemme hengellisessä sodassa ja Jeesus on kutsunut meitä elämään uhrautuvasti sinun valtakuntasi eteen. Auta meitä muistamaan niitä kymmeniä tuhansia, jotka kuolevat päivittäin kädessään matkalippu iankaikkiseen kadotukseen. Auta meitä muistamaan, että maailmassa ei ole mitään tärkeämpää konfliktia, jossa olisi taisteltu suuremman kuninkaan hyväksi ja jolla olisi niin kauaskantoiset seuraukset kuin tällä.

Tee meistä tehokkaampia työkaluja käsissäsi. Polta meistä pois itsekkyytemme ja vääränlainen turvaaminen ja takertuminen materiaalisiin asioihin. Pistä meidät omistamaan elämämme ja resurssimme sinun valtakuntasi käyttöön yhä suurenevissa määrin, joko menemään itse rintamalle tai auttamaan uhrautuvasti, ja todella tarkoitan uhrautuvasti, niitä, jotka siellä ovat.

Siunaa meitä käyttämällä meitä edes murto-osalla siitä, miten käytit Johannes Kastajaa. Tee se moninkertaistaksesi loistosi. Herramme Jeesuksen tahdon mukaisesti pyydämme näitä asioita, aamen.

Siunaus

Johdattakoon Jumala sinut, lukijan, äärimmäisiin toimiin hänen valtakuntansa hyväksi.

Lisäresursseja

John Piperin kirja "Don't waste your life", erityisesti luku 7, toimi hyvänä inspiraationa ja lähteenä tämänkertaisessa saarnassa. Kirja sopii myös kokonaisuudessaan erittäin mainiosti tämänkertaisen saarnan aiheyyhteyteen ja suosittelen sitä luettavaksi englanninkielen taitajille. Kirjan voi kopioida elektronisessa muodossa, ilmaiseksi ja laillisesti täältä: <http://www.desiringgod.org/books/dont-waste-your-life>. Suosittelen myös samalta sivulta ladattavan "Study Guide" -kysymysten lukemista.

Lisää saarnoja osoitteessa www.maallikkosaarnaaja.com